

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสถานการณ์ปัจจุบันนี้ หากสังเกตสิ่งของรอบตัวอย่างพิถีพิถันแล้วจะพบว่าวัตถุหรือสิ่งของอันเป็นผลผลิตที่มนุษย์ประดิษฐ์คิดค้นขึ้นมาอย่างมากมายมหาศาลนั้นสิ่งประดิษฐ์ชิ้นหนึ่งอาจมีองค์ประกอบหรือมีพัฒนาการอันเป็นที่มาของความคิดอย่างสร้างสรรค์หรือทรัพย์สินทางปัญญาของมนุษย์ที่ซับซ้อนจำนวนมากประกอบกันขึ้นเป็นผลผลิต จึงเห็นได้ว่าทรัพย์สินทางปัญญามีความเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของคนเราเป็นอย่างมากและเป็นสิ่งที่มีคุณค่าในเชิงพาณิชย์ที่ทำรายได้มหาศาลให้แก่เจ้าของหรือผู้สร้างสรรค์ทรัพย์สินทางปัญญา ไม่ว่าจะเป็นสิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า หรือลิขสิทธิ์ ในขณะที่ตัวกันส่งคมหรือผู้บริโภคได้ใช้ประโยชน์จากการสร้างสรรค์ทรัพย์สินทางปัญญาเหล่านั้น

ขณะที่นานาอารยประเทศต่างหิวยกประเด็นเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา และแนวทางในการให้ความคุ้มครองอย่างมีประสิทธิภาพเป็นหัวข้อสำคัญในการเจรจาทางการค้าระหว่างประเทศทั้งในรูปพหุภาคีและทวิภาคีนั้นซึ่งทางองค์การทรัพย์สินทางปัญญาโลก (World Intellectual Property Organization: WIPO) ได้เล็งเห็นถึงความสำคัญโดยได้กำหนดคำนิยามศัพท์ในความหมายที่เป็นสากลว่า “ทรัพย์สินทางปัญญา” ได้แก่ สิทธิอันเกี่ยวกับวรรณกรรม ศิลปกรรม และงานด้านวิทยาศาสตร์ การออกแบบทางด้านอุตสาหกรรม เครื่องหมายการค้า เครื่องหมายบริการ ชื่อการค้า การออกแบบ และสิทธิอย่างอื่นที่มีผลเกิดจากทรัพย์สินทางปัญญาในด้านอุตสาหกรรม วิทยาศาสตร์ วรรณกรรม และศิลปกรรม (พจนานุกรม, 2539, หน้า 399) อันถือเป็นความพยายามที่จะให้คำจำกัดความที่ครอบคลุมที่สุดในขณะนี้ ท่ามกลางกระแสการพัฒนาอย่างรวดเร็วของเทคโนโลยีในโลกปัจจุบัน และการเติบโตทางเศรษฐกิจตลอดจนการพัฒนาสินค้า เพื่อแข่งขันในตลาดโลกที่นับวันยิ่งทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น

ดังนั้น ความคิดสร้างสรรค์ที่หลากหลาย ท่ามกลางกระแสการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วนี้ ถือเป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้บังเกิดงานเข้าสู่กระแสการแข่งขันกันกับผลงานอื่นทั่วโลกได้

อย่างเต็มภาคภูมิ ฉะนั้น ความคิดสร้างสรรค์จึงจำเป็นต้องได้รับการคุ้มครองโดยกฎหมาย เพื่อป้องกันมิให้ผู้อื่นลอกเลียน หรือนำความคิดสร้างสรรค์นั้นๆ ไปแสวงหาประโยชน์ และเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้สร้างผลงาน เพื่อเป็นแรงจูงใจหรือเพื่อกระตุ้นให้เกิดการสร้างสรรค์งานใหม่ๆ ที่เป็นประโยชน์แก่สังคม

ในขณะเดียวกัน การให้ความคุ้มครองโดยกฎหมายก็ต้องคำนึงถึงประโยชน์ และความจำเป็นของสังคมธุรกิจ และผู้บริโภคอย่างมีคุณภาพเหมาะสมด้วย เพราะทรัพย์สินทางปัญญานั้น เป็นทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่าง หรือตัวตนแตกต่างจากทรัพย์สินที่มีรูปร่าง หรือตัวตนทั่วไป

การบังคับใช้กฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาของประเทศไทยในการให้ความคุ้มครองสิทธิต่างๆ ในปัจจุบันมีอยู่ 5 ประเภท คือ

1. กฎหมายสิทธิบัตร ตามพระราชบัญญัติสิทธิบัตร พ.ศ. 2522 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสิทธิบัตร (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติสิทธิบัตร (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2542
2. กฎหมายเครื่องหมายการค้า ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2543
3. กฎหมายลิขสิทธิ์ ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
4. กฎหมายแบบผังภูมิของวงจรรวม ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแบบผังภูมิของวงจรรวม พ.ศ. 2543
5. กฎหมายความลับทางการค้า ตามพระราชบัญญัติความลับทางการค้า พ.ศ. 2545

ทั้งนี้ กฎหมายลิขสิทธิ์ตามกฎหมายไทยได้ให้ความคุ้มครองต่อลิขสิทธิ์ของต่างประเทศ ที่เป็นภาคีร่วมในอนุสัญญาว่าด้วยการคุ้มครองลิขสิทธิ์กับประเทศไทย เนื่องจากประเทศไทยได้เป็นสมาชิกภาคีร่วมอนุสัญญานั้นด้วย

ดังนั้น เมื่อบุคคลใดได้ใช้ความรู้ ความสามารถ ทักษะ สติปัญญา พยายามสร้างสรรค์ผลงานขึ้นมาแล้วย่อมเป็นการสมควรที่บุคคลเหล่านั้นจะได้รับประโยชน์อันเกิดจากความอดสาหัสของบุคคลนั้น โดยการให้มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการทำซ้ำ หรือคัดแปลงเผยแพร่ต่อสาธารณชนให้เข้าต้นฉบับ หรือสำเนางานให้ประโยชน์อันเกิดจากลิขสิทธิ์แก่ผู้อื่น อนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิ หรือโอนลิขสิทธิ์ให้แก่ผู้อื่น เหล่านี้เป็นที่มาของคำว่า “ลิขสิทธิ์” ซึ่งให้ความคุ้มครองแก่ผู้สร้างสรรค์หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น ซึ่งโดยส่วนใหญ่งานสร้างสรรค์อันมีลิขสิทธิ์นั้นมักเป็นที่นิยมชมชอบ หรือเป็นประโยชน์ต่อสาธารณชน กฎหมายลิขสิทธิ์จึงบัญญัติขึ้นมาซึ่งนอกจากเพื่อคุ้มครองผู้สร้างสรรค์ หรือเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานนั้น โดยตรงแล้วยังคำนึงถึงประโยชน์ของสาธารณชนอีกด้วย จึงอาจกล่าวได้ว่ากฎหมายลิขสิทธิ์พยายามที่จะสร้างสรรค์ดุลยภาพระหว่างเจ้าของลิขสิทธิ์ และสาธารณชนขึ้นมา

กฎหมายลิขสิทธิ์เป็นกฎหมายทรัพย์สินทางปัญญาประเภทหนึ่งมีเจตนารมณ์เพื่อสนับสนุน และคุ้มครองลิขสิทธิ์ของผู้สร้างสรรค์ผลงานซึ่งมุ่งถึงมรดกวัฒนธรรม ซึ่งจะได้รับการคุ้มครองเมื่อได้ริเริ่ม และแสดงออกมาเป็นรูปร่างสัมผัสได้โดยมิใช่เพียงเป็นความคิดเท่านั้น และย่อมจะได้สิทธิทันทีไม่จำเป็นต้องจดทะเบียนแต่อย่างใด

ความหมายของลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 มาตรา 4 บัญญัติว่า “ลิขสิทธิ์ หมายความว่า สิทธิแต่ผู้เดียวที่จะกระทำการใดๆตามพระราชบัญญัตินี้เกี่ยวกับงานสร้างสรรค์ที่ได้ทำขึ้น” กล่าวคือ บุคคลใดได้กระทำการสร้างสรรค์งานใดขึ้นมา ก็สมควรที่จะสามารถหาประโยชน์จากงานที่ตนได้สร้างสรรค์นั้น เพื่อให้คุ้มค่ากับความวิริยะ อุตสาหะ และความคิดสร้างสรรค์ ทั้งนี้การให้ความคุ้มครองประโยชน์จะเป็นกำลังใจให้เจ้าของผลงานสร้างสรรค์นั้นปรารถนาที่จะเผยแพร่งานของตนให้สาธารณชนได้มีโอกาสรับอรรถรสทางความคิด ซึ่งถือว่าผู้สร้างสรรค์นั้นเป็นผู้ที่เป็นจุดเริ่มต้น หรือก่อให้เกิดงานอันมีลิขสิทธิ์ขึ้นมา นอกจากนี้การที่ผู้สร้างสรรค์ได้รับค่าตอบแทนยังเป็นผลทำให้ผู้มีความคิดสร้างสรรค์ผลงานสามารถยังชีพอยู่ได้จาก ค่าตอบแทนที่ตนมีสิทธิได้รับเหล่านั้น (ไชยยศ เหมะรัชตะ, 2539, หน้า 26)

เนื่องจากพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 อันเป็นกฎหมายลิขสิทธิ์ฉบับเดียวที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันนี้ ได้กำหนดประเภทของงานอันมีลิขสิทธิ์ไว้ในมาตรา 6 วรรคแรกว่า

งานอันมีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัตินี้ ได้แก่ งานสร้างสรรค์ประเภทวรรณกรรม นาฏกรรม ศิลปกรรม ดนตรีกรรม โสตทัศนวัสดุ ภาพยนตร์ สิ่งบันทึกเสียง งานแพร่เสียงแพร่ภาพ หรืองานอื่นใดในแผนกวรรณคดี แผนกวิทยาศาสตร์ หรือแผนกศิลปะของผู้สร้างสรรค์ไม่ว่างานดังกล่าวจะแสดงออกโดยวิธีหรือรูปแบบอย่างไร โดยกำหนดให้งานภาพยนตร์เป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ที่ต้องได้รับความคุ้มครองสิทธิไว้ด้วย

งานภาพยนตร์เป็นสื่อแขนงหนึ่ง ซึ่งสามารถเข้าถึงประชาชนส่วนใหญ่ทุกระดับชั้น รวมทั้งเป็นสื่อที่เผยแพร่ความรู้ ศิลปวัฒนธรรม ความคิดเห็น การพัฒนาทางเทคโนโลยี และทำหน้าที่สะท้อนปัญหาสังคมถือเป็นสื่อความบันเทิงรูปแบบหนึ่งที่มีความนิยมมากที่สุดในโลกมานานกว่า 70 ปี (บุญยก ตามไท, 2530, หน้า 76) ก่อนที่จะมีการประดิษฐ์โทรทัศน์ขึ้นมา ดังนั้น ภาพยนตร์จึงจัดเป็นสื่อมวลชนแขนงหนึ่ง (ศิริชัย ศิริกาเย, 2531, หน้า 8-9) เป็นงานสร้างสรรค์ที่มีมานานจนเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นสื่อที่ถูกนำมาใช้เพื่อศิลปะ และความบันเทิง

สื่อภาพยนตร์นั้นเบื้องต้นคือ ความสำเร็จของผู้สร้าง และความบันเทิงของผู้ชม แต่เบื้องหลังยังมีอุปสรรคมีขั้นตอนการดำเนินงานที่ซับซ้อน และละเอียดอ่อนอีกมากจะเห็นได้ว่า ภาพยนตร์ไม่เพียงแต่เป็นงานศิลปะหากแต่ยังเป็นงานสื่อสารมวลชนที่เป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรม และเป็นผลิตภัณฑ์ที่อยู่ภายใต้เงื่อนไขของประวัติศาสตร์ (กฤษดา เกิดดี, 2541, หน้า 99)

และภาพยนตร์เป็นสิ่งที่ทำให้ความบันเทิง ความรู้ ข่าวสาร เพื่อโน้มน้าวหรือเปลี่ยนทัศนคติหล่อหลอมความรู้สึกนึกคิดของประชาชน และชำระไว้ซึ่งวัฒนธรรม และประเพณีอันดีงามของชาติไว้ (ชอุ่ม ประเสริฐสกุล, 2529, หน้า 49) ซึ่งเป็นความจริงที่มีอาจปฏิเสธได้ เมื่อภาพยนตร์เรื่องหนึ่งถูกสร้างขึ้นแล้วออกเสนอฉาย และได้รับการตอบสนองอย่างดีจากผู้ดู ผู้ชมการที่ภาพยนตร์ได้รับความนิยมในยุคสมัยหนึ่งย่อมสามารถอธิบายความเป็นไปในสังคมได้ไม่มากก็น้อย

ถึงแม้ว่าภาพยนตร์จะเป็นสิ่งที่ถูกผลิตขึ้นภายใต้เงื่อนไขทางสังคม วัฒนธรรม และประวัติศาสตร์ ซึ่งทำให้ภาพยนตร์สัญชาติหนึ่งมีความแตกต่างจากภาพยนตร์อีกสัญชาติหนึ่งอย่างชัดเจน แต่อย่างไรก็ตาม การที่ภาพยนตร์มีความผูกพันอย่างเหนียวแน่นกับสังคม และวัฒนธรรม ซึ่งทำให้ภาพยนตร์เป็นสื่อสากลที่สามารถเข้าถึงคนกลุ่มใหญ่โดยใช้วิธีการสื่อสารด้วยการเล่าเรื่องด้วยภาพ และเสียงสื่อภาพยนตร์จึงเป็นทรัพย์สินทางปัญญาของผู้สร้างสรรค์ที่สมควรได้รับความคุ้มครองเพื่อประโยชน์ของสาธารณชน

ขณะที่กฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศไทยได้กำหนดนิยามคำศัพท์คำว่า “ภาพยนตร์” ไว้ในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ในมาตรา 4 ซึ่งได้บัญญัติไว้ว่า

ภาพยนตร์ หมายความว่า งาน โสตทัศนวัสดุ อันประกอบด้วยลำดับของภาพซึ่งสามารถนำออกฉายต่อเนื่องได้ หรือสามารถบันทึกลงวัสดุอื่น เพื่อนำออกฉายต่อเนื่องได้อย่างภาพยนตร์ และให้หมายความรวมถึงเสียงประกอบภาพยนตร์นั้นด้วย (ถ้ามี)

สำหรับงาน โสตทัศนวัสดุ หมายถึง งานอันประกอบด้วยลำดับของภาพ โดยบันทึกลงในวัสดุไม่ว่าจะมีลักษณะอย่างไร อันสามารถที่จะนำมาเล่นซ้ำได้อีกโดยใช้เครื่องมือที่จำเป็นสำหรับการใช้วัสดุนั้น และให้ความหมายรวมถึงเสียงประกอบงานนั้นด้วย (ถ้ามี) งาน โสตทัศนวัสดุ ได้แก่ ซีดี วีซีดี คาราโอเกะ ที่มีทั้งเสียง และภาพ และงานอันมีลิขสิทธิ์จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายทันทีนับตั้งแต่สร้างสรรค์ผลงาน โดยไม่ต้องจดทะเบียนเจ้าของลิขสิทธิ์มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการทำซ้ำ คัดแปลง เผยแพร่ต่อสาธารณชน ฯลฯ ซึ่งภาพยนตร์หนึ่งเรื่องอาจประกอบด้วยงานอันมีลิขสิทธิ์หลายประเภท เช่น บทภาพยนตร์เป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ประเภทงานวรรณกรรม เพลงประกอบภาพยนตร์เป็นงานอันมีลิขสิทธิ์ประเภทงานดนตรีกรรม เป็นต้น

เพราะฉะนั้น เมื่อพิจารณาจากลักษณะของการสร้างสรรค์แล้วงานภาพยนตร์เป็นงานลิขสิทธิ์ที่มีงานลิขสิทธิ์อื่นซับซ้อนกันอยู่ ซึ่งอาจทำให้มีปัญหาในเรื่องการบังคับใช้สิทธิของเจ้าของงานอันมีลิขสิทธิ์ต่างๆ มากเกินไป เพราะจะทำให้มีการฟ้องร้องดำเนินคดีกันไม่รู้จบ

ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องมีการศึกษาถึงปัญหาในการให้ความคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศไทย

จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจึงเป็นที่มาของปัญหาที่ควรพิจารณาในการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ ดังนี้

1. การให้นิยามศัพท์งานภาพยนตร์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศไทยยังให้ความหมายของคำว่า “ภาพยนตร์” ไว้ไม่ชัดเจนเพียงพอยังมีความคลุมเครืออยู่
 2. ในงานภาพยนตร์เรื่องหนึ่งๆนั้น อาจมีงานอันมีลิขสิทธิ์อื่นประกอบอยู่ด้วย ไม่ว่าจะเป็นบทภาพยนตร์ เพลงประกอบภาพยนตร์ ภาพถ่ายหรือภาพเขียนที่ประกอบในภาพยนตร์ จึงมีปัญหาว่า เมื่อนางงานอันมีลิขสิทธิ์อื่นนั้นมาใช้ในงานภาพยนตร์จะมีผลเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ต่องานเหล่านั้นหรือไม่ หรือเมื่อมีการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์แล้วจะมีผลทำให้เกิดความผิดฐานละเมิดลิขสิทธิ์งานอันมีลิขสิทธิ์อื่นที่ประกอบรวมอยู่ด้วยหรือไม่ และเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานลิขสิทธิ์อื่นเหล่านั้นควรสามารถดำเนินคดีกับผู้กระทำละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์หรือไม่ หรือควรให้สิทธิแก่เจ้าของลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ในการเรียกค่าเสียหายได้อย่างเต็มที่แต่เพียงผู้เดียวเลยหรือไม่
 3. อันเนื่องมาจากในงานภาพยนตร์มีบุคคลที่เกี่ยวข้องหลายฝ่าย เช่น ผู้อำนวยการสร้าง ผู้กำกับการแสดง หรือแม้แต่นักแสดงที่เป็นผู้ทำการสร้างสรรค์งานอันมีลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ดังกล่าวขึ้นมาหลายคน จึงต้องพิจารณาปัญหาว่าใครเป็นเจ้าของที่แท้จริงในงานภาพยนตร์ที่ได้สร้างสรรค์ขึ้นมาที่จะมีสิทธิแต่ผู้เดียวในงานอันมีลิขสิทธิ์ดังกล่าว ซึ่งจะทำให้เจ้าของลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์สามารถเรียกค่าเสียหายจากการกระทำละเมิดลิขสิทธิ์นั้นได้
 4. เมื่อลิขสิทธิ์เป็นสิทธิอย่างหนึ่ง ซึ่งมีการโอนแก่กัน และอนุญาตให้ใช้ลิขสิทธิ์ได้ ดังนั้นเมื่อมีการ โอน หรืออนุญาตให้ใช้สิทธิแก่งานอันมีลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์นั้นแก่ผู้รับโอน หรือผู้รับอนุญาต ผู้รับโอน หรือผู้รับอนุญาต และจะมีสิทธิเพียงใดในงานภาพยนตร์นั้น
 5. ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์นั้น มีความเหมาะสมเพียงพอแล้วหรือไม่เพียงใด และยังรวมถึงเรื่องในการนับระยะเวลาการให้ความคุ้มครองควรเริ่มนับแต่เมื่อใด และสิ้นสุดลงเมื่อใดโดยเอาอะไรมาเป็นเกณฑ์ในการนับระยะเวลานั้น
- ดังนั้น เมื่อกฎหมายลิขสิทธิ์ของประเทศไทยมีการบังคับใช้จึงจำเป็นที่จะต้องมีการศึกษาถึงการละเมิดลิขสิทธิ์อันอาจเกิดขึ้นในงานภาพยนตร์ในการที่มีงานอันมีลิขสิทธิ์อื่นประกอบด้วย และระยะเวลาอายุแห่งการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ หากมีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแก้ไข และตีความกฎหมายให้ชัดเจนยิ่งขึ้นจะทำให้การละเมิดลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ลดน้อยเกิดความ เป็นธรรมแก่ผู้สร้างสรรค์ หรือผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์นั้น และเป็นประโยชน์ต่อประชาชนมากยิ่งขึ้นไม่ว่าจะเป็น การคุ้มครองลิขสิทธิ์ที่อาจมีผลกระทบต่องานอันมีลิขสิทธิ์อื่นๆ ด้วย เพื่อให้มีการเรียกร้องค่าเสียหายตามสิทธิในงานภาพยนตร์ที่แท้จริงแต่ผู้เดียว

2. วัตถุประสงค์ของการศึกษา

2.1 เพื่อศึกษาหลักการ แนวคิด และความเป็นมาของการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา และงานภาพยนตร์

2.2 เพื่อศึกษาถึงการให้ความคุ้มครองงานภาพยนตร์ตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศ และกฎหมายต่างประเทศ

2.3 เพื่อศึกษาถึงกฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องกับการให้ความคุ้มครองงานภาพยนตร์

2.4 เพื่อวิเคราะห์หาปัญหา และแนวทางแก้ไขในการคุ้มครองลิขสิทธิ์งานภาพยนตร์

3. สมมติฐานของการศึกษา

พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้เป็นเครื่องมือในการคุ้มครองลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์กำลังได้รับความนิยมมากในขณะนี้มีการสร้างภาพยนตร์ออกมาแข่งขันมากมาย โดยอาจเกิดปัญหาติดขัดในหลากหลายอย่างด้วยกันไม่ว่าจะเป็นปัญหาเกี่ยวกับลักษณะงานอันมีลิขสิทธิ์ในตัวความคิดกับการแสดงออก งานไม่มีรูปร่าง อายุการคุ้มครองงาน งานที่รวบรวมเข้าด้วยกัน และงานดัดแปลงงานภาพยนตร์

4. วิธีการดำเนินการศึกษา

วิธีการศึกษาค้นคว้าของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยการค้นคว้าจากกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องตำรากฎหมาย บทความรายงานวิจัย เอกสารทางวิชาการ และสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจากห้องสมุดของสถาบันต่างๆ ทั้งที่เป็นภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ เพื่อนำมาวิเคราะห์ เปรียบเทียบให้ได้มาซึ่งข้อสรุป และแนวทางในการแก้ปัญหา

5. ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษานี้จะทำการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับหลักการแนวคิด และความเป็นมาของการให้ความคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญา และงานภาพยนตร์ โดยการศึกษาทำความเข้าใจเปรียบเทียบกับหลักอนุสัญญากรุงเบอร์น์ อนุสัญญาลิขสิทธิ์สากล อนุสัญญากรุงโรม อนุสัญญาการคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวกับการค้า และสินค้าปลอมแปลง (TRIPS) กับกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา และการวิเคราะห์ปัญหา และแนวทางแก้ไขในการคุ้มครองลิขสิทธิ์งานภาพยนตร์ประเด็นลักษณะของงานอันมีลิขสิทธิ์ประกอบด้วยเรื่องตัวความคิดกับการแสดงออกงานไม่มีรูปร่าง อายุการคุ้มครองงาน งานที่รวบรวมเข้าด้วยกัน และงานดัดแปลง

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

- 6.1 ทำให้ทราบถึงวิวัฒนาการ ความหมาย และลักษณะทั่วไปของงานภาพยนตร์
- 6.2 ทำให้ทราบถึงแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับความคุ้มครองลิขสิทธิ์
- 6.3 ทำให้ทราบถึงความเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์
- 6.4 ทำให้ทราบถึงขอบเขตการให้ความคุ้มครองในลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์ตามกฎหมายระหว่างประเทศ
- 6.5 ทำให้ทราบถึงลิขสิทธิ์ของไทย และต่างประเทศ
- 6.6 ทำให้ทราบถึงปัญหา และแนวทางการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับลิขสิทธิ์ในงานภาพยนตร์